

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์สต่อภาวะซึมเศร้าของบุคคลที่สูญเสียแขน ขา

สมมติฐานในการวิจัย

1. บุคคลที่สูญเสียแขน ขา ที่เข้ารับการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์ส จะมีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่าก่อนเข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
2. หลังการทดลองบุคคลที่สูญเสียแขน ขา ที่เข้ารับการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์สจะมีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ มาจากประชากรที่เป็นบุคคลที่สูญเสียแขน ขา ที่เป็นสมาชิกศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการหายาดฝน จังหวัดเชียงใหม่ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความซึมเศร้า และกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนตั้งแต่ 10 คะแนนขึ้นไป มาสุ่มตัวอย่าง (Random Assignment) เป็นกลุ่มทดลอง 10 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน ที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย สัปดาห์ละ 2 ครั้งๆละ 2 ½ ชั่วโมง เป็นเวลา 30 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดความซึมเศร้าของบุคคลที่สูญเสียแขน ขา ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบประเมินความซึมเศร้า (Beck Depression Inventory, 1967) ที่สร้างขึ้นโดย เบ็ค แบลและทดลองใช้โดย มุกดา ศรียงค์ (มุกดา ศรียงค์, 2522) อ้างใน เอี่ยมเดือน เนตรชม (2541)
2. แบบประเมินการเข้ากลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาของ ไลเบอร์แมน ยาลม และไมล์ (Lieberman, Yalom and Miles 1973) ที่อุบล สาธิตะกรแปลไว้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขั้นตอนเตรียมการทดลอง
 - 1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัด เทปบันทึกเสียง เครื่องเล่นเทป ติดต่อสถานที่ทำกลุ่มล่วงหน้า
 - 1.2 เมื่อได้รับความร่วมมือแล้ว ผู้วิจัยคัดเลือกผู้สูญเสียแขน ขาที่มีความซึมเศร้าสูงจำนวน 30 คน โดยใช้ค่าคะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าที่มีคะแนนตั้งแต่ 10 คะแนน และคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง 20 คน จากจำนวน 30 คน โดยสอบถามความสมัครใจและความพร้อมในการเข้าร่วมกลุ่ม
3. ขั้นตอนการทดลองกับผู้สูญเสียแขน ขาที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยจำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน โดยให้กลุ่มทดลองเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแนวโรเจอร์ส โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม 12 ครั้ง ภายในระยะเวลา 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้งๆ ละ 2 1/2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 30 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มควบคุม จะไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์ส แต่ได้รับคำแนะนำและการปฏิบัติตัวต่อภาวะซึมเศร้าแทน
4. หลังจากการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดความซึมเศร้า เพื่อเก็บคะแนนไว้เป็นการทดสอบครั้งหลัง (Posttest)
5. เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบและให้คะแนนคำตอบ จากแบบวัดภาวะซึมเศร้า และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของค่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบค่า t (t – test for independent groups)

2. ทดสอบความแตกต่างของค่าค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบวัดความซึมเศร้าภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบค่า t (t – test for dependent group)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่าบุคคลที่สูญเสียแขน ขา ที่เข้ารับการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์ส มีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่าก่อนเข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบุคคลที่สูญเสียแขน ขา ที่เข้ารับการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์ส มีคะแนนความซึมเศร้าต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้ารับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ควรได้มีการศึกษาผลระยะยาวของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มต่อภาวะซึมเศร้าของผู้สูญเสียแขน ขา เพื่อศึกษาถึงประสิทธิภาพของกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่หลังจากยุติการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มแล้ว

2. ควรได้มีการศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลต่อภาวะซึมเศร้าของผู้สูญเสียแขน ขา เพื่อศึกษาถึงประสิทธิภาพของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคลว่ามีผลลดภาวะซึมเศร้าหรือไม่

3. ควรมีการศึกษาผลเปรียบเทียบการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม และแบบรายบุคคลตามแนวของโรเจอร์สว่าได้ผลเหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร เพื่อจะได้นำมาใช้ในทางปฏิบัติจริง

4. จากผลการวิจัยที่พบว่าการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์สสามารถลดความซึมเศร้าของบุคคลที่สูญเสียแขน ขาได้ จึงน่าจะนำการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวโรเจอร์สไปใช้ในสถานฟื้นฟู หรือสถานสงเคราะห์คนพิการต่างๆ เพื่อลดภาวะซึมเศร้าของคนเหล่านั้น